

Sygn. akt III KO 120/22

POSTANOWIENIE

Dnia 22 lutego 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tomasz Artymiuk (przewodniczący)

SSN Barbara Skoczowska

SSN Jacek Błaszczuk (sprawozdawca)

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu
w dniu 22 lutego 2023 r.,
wniosku O. R. o wznowienie postępowania
w sprawie zakończonej postanowieniem Sądu Apelacyjnego
w Szczecinie z dnia 19 października 2022 r.,
sygn. akt II AKz 628/22, utrzymującym w mocy postanowienie Sądu Okręgowego w
Koszalinie
z dnia 15 września 2022 r.
w przedmiocie przedłużenia okresu tymczasowego aresztowania,

p o s t a n o w i ł :

**pozostawić bez rozpoznania wniosek o wznowienie
postępowania.**

UZASADNIENIE

Postanowieniem Sądu Okręgowego w Koszalinie z dnia 15 września 2022 r., przedłużono wobec O. R. tymczasowe aresztowanie na czas oznaczony. Po rozpoznaniu zażalenia od powyższego postanowienia, Sąd Apelacyjny w Szczecinie postanowieniem z dnia 19 października 2022 r., sygn. akt II AKz 628/22 utrzymał w mocy zaskarżone orzeczenie.

O. R. złożył do Sądu Najwyższego wniosek o wznowienie postępowania zakończonego powołanym wyżej prawomocnym postanowieniem Sądu Apelacyjnego w Szczecinie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wniosek o wznowienie postępowania, w przedmiocie przedłużenia okresu tymczasowego aresztowania, nie podlega rozpoznaniu w trybie przewidzianym w art. 540 k.p.k., art. 504a i b k.p.k., ani art. 542 § 3 k.p.k. Treść wymienionych przepisów wskazuje, że odpowiadają one ściśle jedynie postępowaniu rozstrzygającemu w kwestii odpowiedzialności karnej (podkreślenie – SN). Stanowisko to jest ugruntowane w orzecznictwie Sądu Najwyższego (por. np. postanowienia: z dnia 29 stycznia 2008 r., IV KO 118/07, Lex nr 346765, z dnia 17 września 2008 r., IV KO 108/08, OSNKW 2008, z. 12, poz. 99, z dnia 12 czerwca 2003 r., IV KZ 16/03, OSNwSK 2003, poz. 1290, z dnia 29 października 1997 r., II KZ 130/97, OSNKW 1998, z. 1 - 2, poz. 10).

Wprawdzie, co oczywiste, postanowienie sądu o przedłużeniu okresu stosowania środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania ma negatywne konsekwencje dla sfery wolności osobistej oskarżonego (podejrzanego), nie zmienia to jednak faktu, iż rozstrzygnięcie to nie jest orzeczeniem kończącym postępowanie karne w zakresie odnoszącym się do odpowiedzialności karnej.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 430 § 1 k.p.k. w zw. z art. 545 § 1 k.p.k. postanowił jak na wstępie.